

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 308/21	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1.USTALENIE FAKTÓW			
0.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	K. A.	w dniu 21 kwietnia 2021 roku w W. przy ul. (...) znieważyla funkcjonariuszy policji post. B. B., post. S. S. oraz post. M. C. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych polegających na przeprowadzeniu	

		interwencji, w ten sposób, że używała wobec powyżej wymienionych funkcjonariuszy policji słów powszechnie uznanych za obelżywe, przy czym czynu tego dopuściła się działając publicznie i bez powodu, okazując przy tym rażące lekceważenie porządku prawnego, tj. czyn z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>Udział K. A. w proteście m.in. Obywateli RP przed budynkiem Sądu Najwyższego w dniu 21 kwietnia 2021 roku, w związku z planowanym odbyciem się tego dnia posiedzenia Izby Dyscyplinarnej, mającej orzekać w przedmiocie zatrzymania i przymusowego doprowadzenia sędziego I. T. na przesłuchanie do Prokuratury.</p> <p>Ustawienie się protestujących wzdłuż krawędzi chodnika w świetle wjazdu na parking przy budynku Sądu Najwyższego od strony ulicy (...) i trzymanie w rękach baneru.</p> <p>Zajęcie miejsca przez K. A. na skraju baneru wraz z A. S. oraz trzymanie go oburącz.</p>	wyjaśnienia K. A.	56-57	

Podejście funkcjonariuszy Policji do osób zgromadzonych przed budynkiem Sądu Najwyższego celem ich usunięcia z miejsca protestu i wylegitymowania.

Podejście funkcjonariuszy Policji - S. S. i M. C. do K. A. i nakazanie jej opuszczenia miejsca protestu.

Niewykonanie przez K. A. polecenia oddalenia się z tego miejsca, co skutkowało wyrwaniem jej krawędzi baneru z rąk, a następnie jej przewróceniem na ziemię.

Podejście do interweniujących policjantów funkcjonariusza B. B., uchwycenie K. A. za ręce na wysokości nadgarstków, przeciągnięcie jej nogami po podłożu, co spowodowało ściągnięcie jej butów, następnie uchwycenie jej za nogi przez trzeciego z funkcjonariuszy, co spowodowało odsłonięcie jej odzieży z brzucha i ud.

Odłożenie protestującej na trawniku i użycie przez K. A. słów: "zabierz durniu te obrzydliwe łapy", a następnie przeniesienie jej do radiowożu, umieszczenie jej na podłodze pojazdu, przytrzymywanie leżącej przez funkcjonariuszy,

założenie kajdanek na ręce trzymane z przodu.			
zeznania K. I.	66		
zeznania A. S.	67-68		
zeznania D. D.	100		
zeznania M. J.	100-101		
zeznania B. E.	101-102		
zeznania E. Ł.	103-104		
nagrania video	22, 26, 96, 98		
1.1.2.	K. A.	w dniu 21 kwietnia 2021 roku w W. przy ul. (...) naruszyła nietykalność cielesną funkcjonariuszy policji post. B. B., post. S. S. oraz post. M. C., podczas lub w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych polegających na przeprowadzaniu interwencji, w ten sposób, że kopała po nogach, szarpała, odpychała wymienionych powyżej funkcjonariuszy policji, a ponadto post. M. C. uszczypnęła paznokciami w lewą rękę, tj. czyn z art. 222 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
Próby uwolnienia rąk i nieobutych nóg w czasie,	nagrania video	26, 96, 98	

gdy była przenoszona przez funkcjonariuszy Policji i kiedy pozostawała w pozycji „półożącej” na trawniku			
0.1.Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.	K. A.	w dniu 21 kwietnia 2021 roku w W. przy ul. (...) znieważyla funkcjonariuszy policji post. B. B., post. S. S. oraz post. M. C. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych polegających na przeprowadzeniu interwencji, w ten sposób, że używała wobec powyżej wymienionych funkcjonariuszy policji słów powszechnie uznanych za obelżywe, przy czym czynu tego dopuściła się działając publicznie i bez powodu, okazując przy tym rażące lekceważenie porządku prawnego, tj. czyn z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Użycie przez K. A. wobec funkcjonariuszy Policji M. C., B. B. i S. S. słów	wyjaśnienia K. A.	56-57	

powszechnie uznawanych za obelżywe.			
zeznania K. I.	66		
zeznania A. S.	67-68		
zeznania D. D.	100		
zeznania M. J.	100-101		
zeznania B. E.	101-102		
zeznania E. Ł.	103-104		
nagrania video	26, 96, 98		
zeznania S. S.	5v-6, 57-59, 64		
zeznania B. B.	11, 59-60, 64-65		
zeznania M. C.	16v-17, 60-63, 65		
1.2.2.	K. A.	w dniu 21 kwietnia 2021 roku w W. przy ul. (...) naruszyła nietykalność cielesną funkcjonariuszy policji post. B. B., post. S. S. oraz post. M. C., podczas lub w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych polegających na przeprowadzaniu interwencji, w ten sposób, że kopała po nogach, szarpała, odpychała wymienionych powyżej funkcjonariuszy policji, a ponadto post. M. C. uszczypnęła paznokciami w lewą rękę,	

		tj. czyn z art. 222 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Naruszenie nietykalności cielesnej w/w funkcjonariuszy Policji przez K. A. w postaci kopania, szarpania za mundury, uderzania ich w klatki piersiowe, odpychania	wyjaśnienia K. A.	55-57	
zeznania K. I.	66		
zeznania A. S.	67-68		
zeznania D. D.	100		
zeznania M. J.	100-101		
zeznania B. E.	101-102		
zeznania E. Ł.	103-104		
nagrania video	26, 96, 98		
zeznania S. S.	5v-6, 57-59, 64		
zeznania B. B.	11, 59-60, 64-65		
zeznania M. C.	16v-17, 60-63, 65		
1.Ocena DOWOdów			
0.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			

Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	wyjaśnienia K. A.	wiarygodne, w pełni korelujące z zeznaniami świadków K. I., A. S., D. D., E. Ł., M. J. i B. E., obecnych na miejscu zdarzenia, jak też z materiałami video zarejestrowanymi w czasie protestu	
zeznania A. S.	depozycje spójne, logiczne, wzajemnie uzupełniające się z depozycjami świadków K. I., D. D., E. Ł., M. J. i B. E., obecnych na miejscu zdarzenia, opisujących zaobserwowane przez siebie okoliczności z różnych perspektyw, w pełni koherentne z nagraniami video, co pozwoliło na dokonanie kategoriycznych ustaleń faktycznych, w szczególności co do niewypowiedzenia przez oskarżoną słów obelżywych w stosunku do funkcjonariuszy Policji, jak również co do braku zachowań z jej strony mających polegać na kopaniu ich po nogach, szarpaniu za mundury, szczypaniu czy odpychaniu.		
zeznania K. I.	j.w.		
zeznania D. D.	j.w.		
zeznania E. Ł.	j.w.		

zeznania M. J.	j.w.		
zeznania B. E.	j.w.		
nagrania video	materiał bezwzględny, obrazujący przebieg zdarzeń zarejestrowany przez Policję oraz z perspektywy jednej z protestujących osób		
<i>0.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.1.1	zeznania S. S.	zeznania sprzeczne z zeznaniami świadków K. I., A. S., D. D., M. J. i B. E., którzy negowali, aby oskarżona dopuściła się zachowań jak w przedstawionych jej zarzutach, nadto zeznanie pozostawały w sprzeczności z treścią nagrań video, w tym także z tymi przedstawionymi przez oskarżyciela publicznego, w odniesieniu do okoliczności związanych z użyciem słów obelżywych - depozycje niekonsekwentne, będąc słuchanym bezpośrednio po zdarzeniu podawał, że wulgaryzmy ze strony oskarżonej miały paść	

		<p>cały czas (k. 6), zaś po odtworzeniu nagrania video – twierdził, jakoby miałyby to być wcześniej i później, że na nagraniu nie widać całego zajścia, że nie pamięta dokładnie kiedy to wypowiedziała (k. 64). Ponadto czas, jaki świadek pozostawał stojąc obok protestującej, nie pozwalał na "przedstawienie się, wielokrotne wezwania do zachowania zgodnego z prawem, wydawania jej poleceń przejścia w inne miejsce celem wylegitymowania się" (k. 5). Również próba podrapania tego funkcjonariusza w trakcie przenoszenia oskarżonej do radiowozu nie została udowodniona; jak wynika bowiem z nagrania video, sposób trzymania oskarżonej za ręce, siła tego uchwytu, uniemożliwiła jej poruszanie dłońmi.</p>	
<p>zeznania B. B.</p>	<p>zeznania sprzeczne z zeznaniami świadków K. I., A. S., D. D., M. J. i B. E., którzy negowali, aby oskarżona dopuściła się zachowań jak w przedstawionych jej zarzutach, nadto zeznanie pozostawały w sprzeczności z treścią nagrań video, na których nie zarejestrowano zachowań mających polegać na ciągłym używaniu przez oskarżoną słów wulgarnych, w tym także tych wskazywanych przez świadka (k.</p>		

11), wbrew temu co twierdził, oskarżona nie zachowywała się agresywnie na miejscu manifestacji, wręcz przeciwnie, stała spokojnie, niemalże w milczeniu trzymając baner. Także twierdzenia o szarpaniu za mundur i kopaniu nie znalazły potwierdzenia w nagraniach video z miejsca zdarzenia. Oskarżona - wbrew twierdzeniom świadka (k. 11) - nie tamowała ruchu ulicznego, co również obrazują materiały video, na których widać, że ruch drogowy odbywa się bez zakłóceń, jedynie wjazd na teren parkingu doznawał utrudnień.

Zasłanianie się przez świadka niepamięcią co do okoliczności zdarzenia jest nieprzekonywujące, skoro przesłuchiwany był po raz pierwszy trzy godzin po zdarzeniu, a następnie w godzinach popołudniowych tego samego dnia w trakcie rozprawy głównej.

zeznania M. C.

zeznania sprzeczne z zeznaniami świadków K. I., A. S., D. D., M. J. i B. E., którzy negowali, aby oskarżona dopuściła się zachowań jak w przedstawionych jej zarzutach, nadto zeznanie pozostawały w sprzeczności z treścią nagrań video, w tym także przedstawionych przez

oskarżyciela publicznego, czas, jaki świadek pozostawał stojąc obok protestującej, nie pozwalał na "przedstawienie się, wielokrotne wezwania do zachowania zgodnego z prawem, wydawania jej poleceń przejścia w inne miejsce celem wylegitymowania się" (k. 16-17). Depozycje świadka nie wytrzymały też konfrontacji z nagraniami video w odniesieniu do rzekomo wypowiedzianych "cały czas" słów obelżywych, szarpania za mundury czy odpychania funkcjonariuszy poprzez ich uderzanie otwartymi dłońmi (k. 17). Także twierdzenia o rzekomym nieustającym kopaniu i szarpaniu także w radiowozie nie są wiarygodne, chociaż nie zostały zarejestrowane kamerą, niemniej nie dają się pogodzić z twierdzeniami o zastosowaniu wobec oskarżonej kajdanek na ręce trzymane z przodu - jak podawał też świadek B. B. - oraz przyciskaniu jej do podłogi samochodu, co zaobserwowała świadek K. I.. Będąc w taki sposób obezwładniona przez osoby o znacznej przewadze fizycznej, oskarżona nie miała realnych możliwości dokonać jakiegokolwiek naruszenia nietykalności cielesnej funkcjonariuszy Policji.

	Zasłanie się przez świadka niepamięcią szczegółów zdarzenia wobec upływu czasu jest całkowicie nieprzekonywujące, skoro od zdarzenia upłynęło zaledwie kilka godzin, a świadek był ponadto przesłuchiwany dwie godziny po zatrzymaniu oskarżonej.		
1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach			

warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie	I	K. A.
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
Zgodnie z dyspozycją art. 414 § 1 kpk, w razie stwierdzenia po rozpoczęciu przewodu sądowego okoliczności wymienionych w art. 17 § 1 pkt 1 kpk, a zatem kiedy czynu nie popełniono, jak w przypadku zarzutu naruszenia nietykalności cielesnej i użycia w stosunku do funkcjonariuszy słów powszechnie uznanych za obelżywe, które przytaczane były przez funkcjonariuszy Policji (k. 6, 11, 17) i jak też w art. 17 § 1 pkt 2 kpk, wtedy gdy czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego, co znajdowało zastosowanie w odniesieniu do epitetu wskazanego w części 1.1.1. uzasadnienia, sąd wydaje wyrok uniewinniający.			

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wykazał przeciwieństwo tego, co było oskarżonej zarzucane. W odniesieniu do czynu mającego polegać na znieważeniu funkcjonariuszy, z ust oskarżonej nie padły słowa, które były jej przez nich przypisywane. Świadkowie - funkcjonariusze Policji, zarzucali jej bowiem używanie słów obelżywych (wulgarnych) od samego momentu podjęcia czynności wobec niej aż do chwili umieszczenia zatrzymanej w radiowozie. Skonfrontowanie ich depozycji z nagraniami video spowodowały, że świadkowie ci z tych kategorycznych twierdzeń się wycofywali, sugerując, że te inwektywy padały wcześniej albo tylko w radiowozie, innymi słowy, w czasie, który nie był objęty nagraniem video. Powyższe twierdzenia są jednakże niewiarygodne, albowiem trudno uznać za usprawiedliwione, aby okoliczności tak doniosłe mogły się mylić świadkom zaledwie w kilka godzin po zdarzeniu i ich uprzednim przesłuchaniu. Podobnie również twierdzenia o rzekomym kopaniu przez oskarżoną funkcjonariuszy policji, szarpaniu ich za mundury oraz odpychaniu, co miało - jak podawał świadek M. C. (k. 17) - polegać na uderzeniu otwartymi

<p>rękami w klatki piersiowe, nie znalazły potwierdzenia w materiale dowodowym z nagrań video. Jedyne ruchy kończynami, jakie oskarżona wykonywała, to próby oswobodzenia rąk czy też nóg.</p>			
<p>1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>1.Inne ROZSTRZYGNĘCIA ZAwarte w WYROKU</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>1.inne zagadnienia</p>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			

Art. 54 Konstytucji RP gwarantuje każdemu wolność wyrażania swoich poglądów, natomiast w art. 57 Konstytucji RP zagwarantowane jest każdemu prawo do organizowania pokojowych zgromadzeń i uczestniczenia w nich. Realizacje tych praw często korelują ze sobą, co wiąże się z opiniotwórczym charakterem zgromadzenia, które jest formą ekspresji poprzez słowa, zachowania, czy postawy. Także normy prawa międzynarodowego, stanowiące część polskiego porządku prawnego, gwarantują obywatelom Rzeczypospolitej Polskiej szereg praw związanych z wolnością zgromadzeń oraz manifestowania swoich poglądów. W szczególności art. 10 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (dalej: EKPC) zapewnia każdemu prawo do wolności wyrażania opinii, a w art. 11 tej Konwencji statuuje się prawo do swobodnego, pokojowego gromadzenia się po to, aby swoje poglądy publicznie wyrazić. Takie same gwarancje wynikają również z innych aktów prawa międzynarodowego, jak Międzynarodowy Pakt Praw Obywatelskich i Politycznych z 19 grudnia

1966 r. (art. 21) czy Karta Praw Podstawowych UE (art. 12).

Z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego i Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (dalej ETPC) wynika jasno, że wolność zgromadzeń oznacza w szczególności swobodę wyboru czasu i miejsca zgromadzenia, formy wyrażania poglądów oraz swobodnego ustalania przebiegu zgromadzenia. Po stronie władz publicznych istnieje natomiast obowiązek podejmowania działań, które doprowadzą do urzeczywistnienia tego prawa, czyli usunięcia przeszkód, które to uniemożliwiają, a przede wszystkim zaniechania nieuzasadnionych ingerencji w tę sferę nawet, gdy demonstracja może drażnić i przeszkadzać innym (por: wyroki TK z dnia 28 czerwca 2000 r. w sprawie K 34/99 i z dnia 10 listopada 2004 r. sygn. akt Kp 1/04; wyrok ETPC z 2007 r. w sprawie Stankov i inni przeciwko Bułgarii, wyrok ETPC z 2010 r. w sprawie Alekseyev przeciwko Rosji).

Należy pamiętać, na co niejednokrotnie zwracał uwagę w swoim orzecznictwie Europejski Trybunał Praw Człowieka, że władze publiczne powinny w każdym

okolicznościach wykazywać odpowiedni poziom tolerancji dla pokojowych zgromadzeń, niezależnie od tego, czy ich odbywanie się wiązać się może z pewnymi zaburzeniami porządku publicznego (tak m.in. wyrok ETPC z dnia 26 kwietnia 1991 r. w sprawie Ezelin przeciwko Francji, wyrok ETPC z dnia 3 października 2013 r. w sprawie Kasparov przeciwko Rosji). Zdaniem Trybunału wykluczone winno być stosowanie sankcji wobec osób zachowujących się pokojowo. Uczestnicy zgromadzenia mogą ponosić odpowiedzialność jeżeli podejmują się aktów agresji lub przemocy (zob. m.in. wyrok ETPC z dnia 17 lipca 2007 r. w sprawie Bukta i inni przeciwko Węgrom).

Istotnie w art. 65 § 2 kodeksu wykroczeń penalizowane jest zachowanie polegające nie udzieleniu właściwemu organowi państwa lub instytucji, upoważnionej z mocy ustawy do legitymowania, wiadomości lub dokumentów co do tożsamości osoby, obywatelstwa, miejsca zamieszkania. Niemniej tylko wtedy takie zachowanie stanowi wykroczenie, gdy nieudzielenie takiej informacji następuje wbrew ciążącemu na

tej osobie obowiązkowi. W tym konkretnym przypadku na obwinionym nie ciążył obowiązek udzielenia takich informacji funkcjonariuszowi Policji, albowiem nie zachodziły przesłanki, które uprawniałyby tego funkcjonariusza do dokonywania czynności legitymowania osoby.

Dokonując oceny prawno-karnej zachowania oskarżonej zauważyć należy, że K. A., stojąc przed gmachem Sądu Najwyższego w dniu 21 kwietnia 2021 r., realizowała swoje konstytucyjne prawo do zgromadzeń i wolność wyrażania opinii. Przebieg tego zgromadzenia był spokojny, nie zakłócał porządku publicznego, nie stanowił zagrożenia dla osób demonstrujących, ani też osób postronnych. Interwencja Policji nastąpiła natomiast z tego powodu, że oskarżona znajdowała się w gronie osób, które trzymały transparent „ Tu jest granica przyzwoitości” w związku z mającym się odbyć tego dnia posiedzeniem Izby Dyscyplinarnej utworzonej w ramach Sądu Najwyższego, która rozpoznawać miała wnioski o zatrzymanie i przymusowe doprowadzenie sędziego sądu powszechnego. K. A. była jedną z

osób trzymających ten transparent, stojącą wzdłuż krawędzi chodnika, znajdującą się na jednym z jego końców. Swoim zachowaniem utrudniała jedynie wjazd na teren parkingu znajdującego się na tyłach budynku sądu, w tym czasie ruch uliczny odbywał się bez utrudnień. Jedynie kierujący chcący wjechać na parking, notabene przeznaczony wyłącznie dla osób uprawnionych, nie będący parkingiem ogólnodostępnym, napotykali na przeszkodę w jego skorzystaniu, niemniej były też pojazdy, które zostały przez protestujących przepuszczone. Zamiarem ich było jedynie uniemożliwienie wjazdu dla osób zasiadających w Izbie Dyscyplinarnej.

Zgodnie jednak z dyspozycją ar. 15 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 14 ustawy o Policji, legitymowanie osób w celu ustalenia ich tożsamości może być podejmowane przez policję w celu rozpoznania, zapobiegania i wykrywania przestępstw, przestępstw skarbowych i wykroczeń, jak też poszukiwania osób ukrywających się przed organami ścigania lub wymiaru sprawiedliwości czy osób, które na skutek wystąpienia zdarzenia uniemożliwiającego ustalenie miejsca ich

pobytu należy odnaleźć w celu zapewnienia ochrony ich życia, zdrowia lub wolności.

W analizowanym przypadku jedynie pierwsza z możliwości mogłaby ewentualnie znaleźć zastosowanie, o ile, istniałoby jakiegokolwiek podejrzenie, że osoba, która miałaby się wylegitymować, jest sprawcą przestępstwa względnie wykroczenia. W niniejszej sprawie nie występowało zaś żadne podejrzenie, aby czyn, polegający na uczestniczeniu w pokojowym zgromadzeniu i trzymanie transparentu, realizował znamiona jakiegokolwiek przestępstwa czy wykroczenia.

Funkcjonariusze, którzy podjęli czynności wobec oskarżonej, nie działali dlatego, że dostrzegli w niej sprawcę przestępstwa czy wykroczenia, ale dlatego, że realizowali rozkaz przełożonego, o konieczności co najmniej wylegitymowania osób protestujących i usunięcia ich z miejsca protestu. Wykonywali zatem czynności, nie będąc ani świadkami zdarzenia upoważniającym ich do legitymowania osób, ale też nie mając wiedzy, wobec kogo działania te podejmują i z jakiego powodu. Niezależnie jednak od stopnia służbowego,

funkcjonariusz Policji jest związany przepisami prawa, ponosi odpowiedzialność za działania niezgodne z prawem, niezależnie od tego, czy były one decyzją jego przełożonego. Nie tylko wydanie rozkazu dokonania legitymowania osób, uniemożliwienia im pokojowego demonstrowania, użycia wobec takich osób środków przymusu bezpośredniego, stanowi o przekroczeniu uprawnień, ale także wykonywanie takich rozkazów, które naruszają nie tylko normy rangi ustawowej, ale - jak w tym przypadku - konstytucyjnej. Funkcjonariusz taki musi zatem liczyć się z ewentualną odpowiedzialnością także za swoje działania, które w wykonaniu takiego rozkazu podjął. W tym bowiem przypadku funkcjonariusz podejmował czynności nie wobec sprawcy przestępstwa czy wykroczenia, ale wobec osoby pokojowo demonstrującej w ramach spontanicznego zgromadzenia. Tym jednakże celom nie służy legitymowanie przez policję na podstawie art. 15 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 14 ustawy o Policji i przepisy te nie mogą być wykorzystywane instrumentalnie do ograniczania wolności

zgromadzeń czy wolności wyrażania opinii.

W konsekwencji powyższego oskarżona nie mogła podlegać procedurze jej legitymowania. Nie okazując dokumentu tożsamości w tych konkretnych okolicznościach, czy też nie podając danych co do swej tożsamości, nie realizowała znamion wykroczenia z art. 65 § 2 kw. Na podstawie art. 65 § 2 kodeksu wykroczeń odpowiada bowiem tylko ten, kto nie udziela - wbrew obowiązkowi - właściwemu organowi państwowemu lub instytucji, upoważnionej z mocy ustawy do legitymowania, wiadomości lub dokumentów co do tożsamości własnej lub innej osoby, obywatelstwa, zawodu, miejsca zatrudnienia lub zamieszkania. Zatem w sytuacji, w której funkcjonariusz publiczny żąda podania danych osobowych, nie mając do tego podstawy prawnej, obywatel może odmówić podania tych danych bez negatywnych dla siebie konsekwencji prawnych (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2011 r., sygn. akt III KK 291/11).

Należy podkreślić, co wynika nie tylko z zeznań uczestników tego

protestu, ale także nagrań video (k. 22), przebieg tego zgromadzenia był spokojny, nie zakłócał porządku publicznego, nie stanowił zagrożenia dla osób demonstrujących, ani też osób postronnych. Przyczyną interwencji Policji był zatem jedynie udział K. A. w niezarejestrowanym, spontanicznym zgromadzeniu, wyrażającym sprzeciw wobec kontynuowania procedowania przez Izbę Dyscyplinarną wbrew Uchwale połączonych Izb Sądu Najwyższego i orzeczeniu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Co istotne do czynności podjętych wobec oskarżonej przez funkcjonariuszy Policji doszło w sytuacji, gdy wolność organizowania zgromadzeń była nieskutecznie zniesiona przepisem § 28 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z 21 grudnia 2020 roku w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii. Wydanie wskazanego aktu prawnego wiązało się z wprowadzeniem na terenie Rzeczypospolitej Polskiej stanu epidemii choroby COVID-19, wywoływanej wirusem SARS-CoV-2 w oparciu o art. 46 ust. 4 pkt

4 ustawy z 5 grudnia 2018 roku o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, który to przepis zawiera delegację ustawową do wydania rozporządzenia wprowadzającego zakaz organizowania widowisk i innych zgromadzeń ludności, a nie - udziału w nich.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe nie dało żadnych podstaw do przypisania K. A. sprawstwa zarzucanych jej czynów. Materiał dowodowy przedstawiony przez oskarżyciela publicznego jedynie z pozoru wydawać się mógł oczywisty, a zatem spójny, wzajemnie uzupełniający się. Depozycje funkcjonariuszy Policji w zakresie zachowania oskarżonej, mającego realizować znamiona przestępstwa naruszenia nietykalności cielesnej i ich znieważenia, ujęte w protokołach ich przesłuchań dokonanych po dwóch-trzech godzinach od jej zatrzymania, przedstawiały ją jako osobę zachowującą się agresywnie. Jej agresja, zarówno słowna, jak i fizyczna, miała mieć - jak twierdzili przesłuchani funkcjonariusze Policji - charakter niemalże „nieustający”.

Powyższe okoliczności nie wytrzymały jednak

konfrontacji z materiałami video nagranych nie tylko przez jedną z osób demonstrujących, ale także tymi przedstawionymi przez oskarżyciela publicznego. Z materiałów tych wyłania się bowiem całkowicie odmienny obraz tego, co relacjonowali funkcjonariusze Policji. K. A. – wbrew temu co zeznawali funkcjonariusze Policji – nie zachowywała się agresywnie na miejscu manifestacji. Wręcz przeciwnie, stała spokojnie, nie skandowała, nie wznosiła okrzyków, nie tamowała ruchu, nie kopała, nie szarpała za mundury, nie uderzała rękoma, nie używała słów obelżywych wobec funkcjonariuszy, którzy podejmowali wobec niej interwencję.

Materiały z nagrań obnażają natomiast w sposób oczywisty nieproporcjonalność środków zastosowanych wobec niej. Odnosi się to bowiem nie tylko do przewagi liczebnej funkcjonariuszy względem wszystkich osób protestujących pokojowo, ale także interweniujących wobec samej oskarżonej, do której podeszło najpierw dwóch, po czym dołączył jeszcze trzeci funkcjonariusz. Ich przewaga liczebna i fizyczna była znacząca, jeżeli zważy się na wiek i posturę oskarżonej.

Działania tych policjantów nie znajdowały też żadnego prawnego uzasadnienia. K. A. nie była sprawcą przestępstwa ani wykroczenia, nie była osobą poszukiwaną, nie zachodziły podstawy do jej legitymowania, a tym bardziej zatrzymania.

Natomiast sposób działania funkcjonariuszy Policji był w stosunku do niej niehumanitarny i naruszający jej godność. Po pierwsze, siła z jaką została ona zabrana z miejsca protestu, sposób, w jaki chwycono ją za ręce, wywołujący ból w nadgarstkach, nie znajdował jakiegokolwiek usprawiedliwienia w okolicznościach tego zdarzenia. Tak trzymana była przeciągnięta nogami po chodniku i ziemi, co spowodowało, że osunęły jej się wiązane na sznurowadła buty. Co więcej sposób, w jaki była transportowana, spowodował, że jej odzież na tyle się poprzesuwała, że odsłonięty został jej brzuch, a zadarta do góry spódnica odsłaniała uda. Nie można przy tym tracić z pola widzenia, że takie postępowanie zostało podjęte przez funkcjonariuszy na ulicy, w obecności wielu postronnych osób, co dodatkowo było dla oskarżonej upokarzające.

Dopiero w takich okolicznościach, działając

pod wpływem emocji, wobec bezprawnie podjętych wobec niej działań, pozwoliła sobie na wypowiedzenie obraźliwego słowa „dureń”. Jest to niewątpliwie określenie pogardliwe, pejoratywne, niemniej było ono bezpośrednią odpowiedzią na nieproporcjonalne środki, nie znajdujące podstawy prawnej, ani co do jej legitymowania, a tym bardziej do stosowania środków przymusu bezpośredniego.

Oceny tego jej zachowania nie można jednak dokonywać w oderwaniu od sytuacji, jaka miała miejsce zanim je wypowiedziała. Mimo negatywnego wydźwięku tego słowa nie było ono wulgarne, napastliwe, a wypowiedzenie go w miejscu publicznym – nieobyczajne. Znajdowało też usprawiedliwienie w odniesieniu do funkcjonariuszy publicznych, którzy bezrefleksyjnie wypełniali polecenia przełożonych, nie bacząc na to, w obronie jakich wartości odbywa się demonstracja, czy dochodzi do wypełnienia przez protestujących znamion wykroczenia bądź przestępstwa, czy wreszcie mają oni obowiązek poddania się legitymowaniu i czy mają obowiązek wykonywania wydawanych im poleceń.

<p>W tych okolicznościach użycie takiego słowa było zachowaniem nie wykraczającym poza granice znikomej społecznej szkodliwości, co w myśl art. 1 § 2 kodeksu karnego nakazywało nie uznawać tego czynu za przestępstwo.</p>		
<p>1.Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>II</p>	<p>Koszty procesu – wobec uniewinnienia oskarżonej od popełnienia zarzucanych jej czynów – na podstawie art. 632 pkt 2 kpk przejęte zostały na rachunek Skarbu Państwa.</p>	
<p>1.Podpis</p>		
<p>sędzia Justyna Koska-Janusz</p>		